LÉK pro SEBEVRAHY

Luboš Polívka

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

LÉK pro SEBEVRAHY

Luboš Polívka

Backstage Books
2017

LÉK PRO SEBEVRAHY

Luboš Polívka

Vydalo nakladatelství Backstage Books
Brigádnická 73, Mokrá hora a Řečkovice, 621 00 Brno
Email: backstagebooks1@gmail.com
Odpovědný redaktor: Hedvika Landová
Fotografie: Marcela Kuchárová
Obálka: Karolína Talmanová
Sazba: Petr Jančík

Vydání první

© Backstage Books, 2017
© Luboš Polívka, 2017

ISBN 978-80-88049-64-7

Obsah

Část první: SMRT 7
Únik 12
Elizabethin důvod 14
Strach 18
Petrův důvod 22
Zelené obilí 24
Elizabethin druhý důvod 29
Noční hlídač 32
Tomášův důvod 34
Rozpor 38
Lazar 42
O něm a o posmrtném životě 46
Mladá Pařížanka 48
Pavlův důvod 55
Výtah 58
On 62

Část druhá: ŽIVOT 71
Pátek 72
Sobota 73
Neděle 74
Pondělí 76
Úterý 77
Středa 80
Čtvrtek 81
Pátek 85
Sobota 86
Neděle 89
Pondělí 108
Úterý 108
Středa 111
Čtvrtek 116
Pátek 118
Sobota 126
Neděle 133

Část třetí: ZROZENÍ 139

Williamu Goatovi

Část první
SMRT

Kámošem Jackem ve svých ústech zalévám třetí, čtvrtý, pátý prášek hypnogenu a připaluji si sedmnáctou cigaretu. Chápu se hranaté lahve toho lahodného moku a chci se přesunout na postel pod oknem, ale při prvním pokusu vstát mne zrazují nohy a já padám zpět do křesla.

Nepříjemně mi škrouká v žaludku – snažím se to ignorovat. Johnny Cash zpívá Hurt a v mé hlavě se zrůda přesouvá na postel. S popelníkem na hrudi a šestou, sedmou a osmou tabletkou na spaní v žaludku ležím na posteli. Típám dvacátou cigaretu. Jen s velkým vypětím sil odkládám popelník na noční stolek.

Dýchám pomalu, velice pomalu. Všechno se míhá, zamlžuje, prolíná, mizí, a tak raději zavírám oči…

Takže: takhle můj den skončil. Ale jak začal?

I

„Fuj," vydechuji s úlevou do ticha temného pokoje. Otáčím se na pravý bok, čelem k světu. Zdálo se mi o zelených, pronikavých očích a zrůdném cosi na mé posteli. Natahuji svou pravou ruku, abych poctil pokoj světlem lampičky. Kontroluji hodiny na mobilu: dvacet minut před tím, kdy by mne budík vytrhl ze spaní – vstávám. Mám dvacetiminutový náskok.

Mnu si klouby.

Jsou čtyři hodiny a deset minut ráno a za pár minut mi slunce prosvítí tento letní nevšední páteční den.

Sedám na okraj postele, vkládám ruce do klína a vybavuji si titulní plakát s Billem Murrayem k filmu Ztraceno v překladu.

Mžourám.

Obvykle si jen opláchnu obličej, ale dnes si dávám vlažnou až studenou sprchu. Smývám si ze zad poslední zbytky snového potu a opakuji si při tom časy všech schůzek, které musím dnes stihnout.

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

Pomalu a poklidně snídám; pomerančový džus, cereálie zalité mlékem, káva – lehká snídaně. Snažím se nekouřit.

Silně si mnu klouby na pravé ruce.

Venku za okny je stále ještě tma. Ulice jsou osvětleny nočními lampami, neony a prvními automobily. V oknech několika domácností se už svítí. Sídliště.

Před zapnutou televizí si na náramkových hodinkách, které jsem dostal od strýce Pavla, nastavuji přesný čas. Počasí v televizi předpovídá teplý, příjemný den s minimálním větrem, vysokými teplotami a možností jen ojedinělých přeháněk v pozdním odpoledni a večer. Jen teď ráno bude asi chladno. Vezmu si bundu.

Ve čtyři hodiny a padesát sedm minut zavírám dveře svého tichého naklizeného pronajatého bytu. Sjíždím výtahem z nejvyššího patra, otevírám batoh a ujišťuji se, jestli mám všechno: peněženku, klíče, svačinu, píchačku do práce, pití… externí disk plný porna (dárek pro kamaráda Tomáše). Mám všechno. Zavírám batoh a dávám si ho na záda. Výtah se zastavuje.

Před domem obdivuji tvary a stíny, které vytváří osvětlení na keřích a stromech. Impozantní. Jdu pomalu, nespěchám. Čtyři roky jsem spěchal do práce, kterou nenávidím, abych měl na zaplacení nájmu bytu, který není můj. Nesmysl. Obloha mládne z černé na šedou a já si připaluji první cigaretu, abych si to celé při cestě na tramvaj náležitě vychutnal.

V břiše mi to šplouchá. Trochu moc tekutin k snídani. V tramvajových zatáčkách voda v žaludku naráží o stěny. Žbluňk, žbluňk. Jsem usazený u výstupních dveří a výjimečně se dívám na lidi; na ty ospalé, duchem nepřítomné cestující, kteří ještě skoro za tmy cestují někam, kde málokdo z nich chce být. Každý ve svém světě. Vyjma zahraničních studentů, kteří se vracejí z tahů, nikdo nemluví.

Dívám se na podivně nazdobenou čtoucí si dívku. Čte Asimovovu Nadaci. Malá brožovaná knížka, zcela jistě první díl. Její podivné zdobení spočívá v tom, že prsty na levé ruce má kompletně poseté prsteny, včetně palce. Naopak na prstech

pravé ruky nemá prsten žádný. Na další zastávce podivně zdobená dívka vstává, schovává knihu v kabele a než vystoupí, stačí ještě párkrát vzdychnout.

II

Testování PC: zapojit počítač do hlavního napájení, připojit k monitoru, zastrčit audio kabely, vložit USB flashku s programem testu, zapnout počítač, zkontrolovat diody… – Testuj! Je v tom trocha poezie. Nemysli, testuj! Nakonec odpoj všechny kabely, vyndej flashku, zvedni počítač a odlož ho na vozík. Vezmi si další. Denně jich udělej tři sta padesát…

Vykonáváš tu prosté, ale po pár letech namáhavé úkony – pod diktátem lidí s inteligencí pětiletých dětí po lobotomii, ze kterých ti zůstanou vzpomínky v podobách méněcennosti, ponížení, vzteku, vyhasnutí, beznaděje, chronických bolestí zad, zánětů šlach a křečových žil.

Jsem okouzlován poetičností této a vlastně všech fabrik a továren. Velkolepostí šedých továrních hal. Stylovostí stejnofirmokrojů. Ostražitostí šéfů a vedoucích. Inteligencí pracovníků… Tolik různých Východoevropanů, a dokonce i Asiatů by se nenašlo na návštěvě žádné z našich památek. Člověk by si pomyslel, že cizí jazyk na pracovišti by mohl být docela příjemným zpestřením. Nikoli však, když je tvoje mateřština – v tvé mateřské zemi – v menšině. Na mé lince je z dvaatřiceti pracovníků jen pět rodilých Čechů. Slováci, Poláci, Maďaři, Rumuni, Ukrajinci, Vietnamci…, ti všichni se drží raději pospolu ve svých skupinkách a mají při práci prázdné, tupé výrazy obličejů. Včetně mě. Všichni dostáváme za vykonávání té bezmyšlenkovité poezie jen tolik peněz, abychom vyšli do dalšího měsíce…A pak zase ta poezie, a zase ta poezie…

A tak my všichni; dělníci, operátoři, skladníci, kvalitáři, testeři, zásobovači, softweráři, vedoucí výrobních linek, vedoucí skupin…, My všichni vnímáme tu bezmyšlenkovitou poezii

fabrik a továren a udržujeme v chodu tento malý uzavřený svět, tento šedý ekosystém na principech strachu, řitního alpinismu a vzájemné nevraživosti.

Jsem svědkem ústupu mechanizace strojů a nástupu poloautomatizace člověka.

Ve všem tom hluku továrny, ve všem hučení ventilátorů, kvílení strojů, pípání počítačů; v tom nezřetelném souzvuku v nehudební akord jako bych slyšel tichý hlas, který mi říká: „Utíkej, běž, nezůstávej!“

Únik

Utíkám. Unikám pokaždé, když se přivalí potoky rezavé břečky.

Zdi jsou porostlé břečťanem. Cestu mi ukazují třesoucí se osiky, které stojí před břečťanovými zdmi jako vyděšená stráž. Žádný strop, jen temná obloha a pršící popel na kluzkou podlahu.

Rezavá voda mě dostihla a podráží mi nohy – padám na záda. Podlaha přede mnou se sklání, já kloužu a sjíždím po zadku jako na tobogánu za vzdáleným světlem. Chodba se stahuje, stěny se zužují; zmenšují se společně se mnou – kloužu se nezadržitelně, úplně maličký, říčkou krve a osiky mě bijí svými obrovskými větvemi. Světlo v otvoru ve směru mého plutí mě na moment zcela oslepuje, zrovna když po mých vlasech máchne pařátem něco zrůdného…

Pár vlasů se té věci podařilo ukořistit. Ohlížím se po směru vytržených vlasů: To zrůdné cosi na břehu řeky hrozí, běduje, řve a otáčí se nazpět, aby dokončilo holení hlavy spoutané opici. Ostatní opice – čekající až přijdou na řadu – hledí na mé maličké tělíčko a závidí mi vlasy, o které za chvíli přijdou.

Na konci tobogánu mě zubatá hlava chrliče plive do prostoru. Mohlo by se zdát, že letím – plachtím mezi popelem.

Chci se nadechnout, ale moje ústní dutina se sama nafoukla náhlým přívalem vzduchu. V mých ústech, která jsou nafouknutá jako pouťový balónek, se mísí řídký vzduch a spousta popela. Neplachtím, padám.

III

„Platí dneska ta hospoda?“ ptá se mě Elizabeth.

„Určitě,“ zahuhlám a přejíždím si palcem po kloubu na pravém ukazováčku.

Elizabeth je celkem pohledná mladá žena obdařená skrývaným intelektem. I ona je už více než dva roky okouzlována magičností naší továrny. Pracuje tu jako kontrolorka kvality a kdekdo jí tu říká „Líza“ – já ji oslovuji „Elizabeth“ a – jen tak ve své hlavě – jí říkám Elizabeth Bennetová.

Elizabeth říká: „Já jdu dneska po obědě jakože k zubaři. Jakou neschopenku budeš mít ty?“

„Mě to tu už nebaví,“ odpovídám.

Elizabeth se směje. Celou dobu si mě měří a prohlíží. Dívá se na mě, jako by v mém obličeji spatřila něco nového, jiného, a nemůže přijít na to, co. Jakoby mi přes noc narostl legrační knírek nebo tak něco.

Asi to chápu: asi nikdy neviděla mé oči takhle jasné a přítomné. Lidé si nejspíš zvykli na tu jejich matnost, podivný lesk a zakalenost. Zvykli si na mé smutné, unavené, věčně přimhouřené oči a klopená víčka.

Svým úsměvem mi Elizabeth odhaluje své malé žluté zoubky. Ve světle tovární haly se zdá být nažloutlá i její pleť. Je to jen tím osvětlením, ale já vím, že Elizabeth o svůj vzhled už od jisté doby nijak zvlášť nepečuje.

Elizabethin důvod

Elizabeth byla od narození krásnou dívenkou. Její batolení připomínalo hru andělíčků, kteří se snaží vzlétnout, ale většinou se jim to nepovede, a tak padají zpátky na zadek.

Odmalička ji její pyšní rodiče oblékali jako princeznu. A také se podle toho k ní chovali. Dávali vyniknout její kráse při každé příležitosti. Propagovali svou dceru. Už jako čtrnáctiletá pracovně navštívila většinu měst, která ve světě módy něco znamenala: Paříž, Řím, Milán… Dostávala zajímavé nabídky, umisťovala se v soutěžích krásy. Pak přišel první úder:

Dospívající Elizabeth přestala růst. Na předvádění šatů na mole nebyla dost vysoká (podle názoru snad většiny mužů na světě měla ideální postavu), ale agentury jí přestávaly dávat nabídky, protože – podle nich – neměla pro modelku míry. A tak „malá a tlustá“ Elizabeth mohla na kariéru klasického věšáku na šaty, tedy přehlídkové modelky, zapomenout.

Jednou mi řekla: „Ještě, že jsem nebyla hloupá a nezačala hladovět jako ty ubohý anorektičky.“

Zanedlouho po tomto prvním životním kopanci našla uplatnění pro svůj sošný vzhled coby fotomodelka. Vizáž lolitky pro ni byla velkou předností. Hlavně po završení její vlastní plnoletosti…

Když Elizabeth přešla na vysokou školu, pořídili si s tehdejším přítelem a později snoubencem vlastní byt. Zvýšení výdajů.

Snažila se být zcela nezávislá a soběstačná. Nájem, škola a bezpočet aktivit, to něco stojí. Milovala koncerty, knihy, malování, kina, kvalitní oblečení. Na tyto vášně jí peníze z focení do katalogů nestačily.

„A tak jsem začala přijímat nabídky na focení aktů.“

Snímky, do kterých byla ochotna ještě jít, a které byly asi ještě brány jako umění, se nazývají glamour a art nude. Nejčastěji fotila takzvanou kategorii open legs – na výsledných fotografiích je sice „všechno“ vidět, ale modelka je focena zezadu nebo v sedě, takže výsledek je erotický, nikoli však vulgární.

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

Čas od času přijala zakázku i na pink, někdy i finger; kategorie o dost otevřenější a odvážnější. Často s použitím prstů a někdy s hraným vzrušením.

Před Elizabeth bych to nikdy neřekl, ale – ve své hlavě – bych to nazval normálním soft pornem.

Ale oni to nazývají uměním. Erotickým uměním. Já se v umění tolik nevyznám, tak na to kývu. (Před Elizabeth na to kývu.)

Vydělávalo jí to tisíc korun za hodinu. Při focení v zahraničí, což bylo časté, to dělalo okolo dvousetpadesáti až třísetpadesáti eur za tři až osm hodin focení.

„Nikdy bych neudělala to, co udělaly i některý moje spolužačky. Vidina rychlých peněz jim zatemnila mozek."

Elizabethiny spolužačky nebyly tak hezké jako ona. Ony moc šancí na focení uměleckých aktů neměly.

„Během studií, třeba o letních prázdninách, točily porno. Normální prachobyčejný porno. Se všema těma felacema a bondážema a penetracema a ejakulacema do obličeje. Trapný, nedůstojný, ponižující porno."

Možná ty holky vedla závist, zvědavost, touha po nové zkušenosti, nebo jen chtěly rychle vydělat peníze. Stačí jen kontaktovat příslušnou distribuční společnost a projevit svůj zájem o natočení filmu či nafocení fotostory. Po kontaktování je dívka pozvána na „kamerové zkoušky". Často to bývají maličké soukromé společnosti hledající nové tváře, tedy spíše těla. Sídlo mívají v nenápadných rodinných domech nebo vilách a samozvaný šéf studia je většinou též majitelem vily i pozemku, na němž se produkce odehrává. Vše se děje v mnohem méně profesionálním duchu, než si děvčata původně představovala.

„V těch domech ty holky ozkouší a potom jim, vyjma peněz, slíbí, že výsledek práce v tomhle státě vůbec nikdy nevyjde. A ty krávy tomu uvěří."

Polovinu slibu šéfové studia většinou splní: za půl hodiny až hodinu každá z pracovnic inkasuje mnohdy i sedm osm tisíc korun.